

smyslu § 7 lit. b) zák. č. 438/1919 Sb. a příslušná námitka stížnosti je tudíž bezdůvodná.

Konečně namítá stížnost, že žal. úřad nevypořádal se s odvoláním st-lky, ve kterém bylo uplatňováno, že schvalovací úřad nebyl oprávněn stanoviti, že stavba elektrického díla může býti uskutečněna teprve tehdy, až se st-lka dohodne se zúčastněnou stranou o užívání cestních pozemků, a že měl obranu zúčastněné strany, jakožto soukromoprávní námitku odkázati na pořad práva.

Ani tuto námitku nemohl soud uznati důvodnou. Je ovšem pravda, že žal. úřad se s příslušnou výtkou odvolání výslovně nezabýval. Avšak z toho, že podle úvodu nař. rozhodnutí nebylo odvolání vyhověno, je patrné, že úřad pokládal dotýcnou výtku odvolání za neodůvodněnou a že ji tudíž implicity zamítl. To pak učinil právem.

Podle § 19 č. 2 zák. č. 438/1919 Sb. má býti v rozhodnutí, jež vydá příslušný úřad o žádosti za schválení projektovaného díla všeužitečného elektrického podniku, jakým jest i podnik st-lčin, mimo jiné stanoven předmět a rozsah práv na užívání. Stejný předpis má i § 10 odst. 1 lit. c) nařízení č. 612/1920 Sb., obsahující bližší ustanovení podle § 19 č. 3 zákona. Účelem řízení o schválení projektovaného díla je zjistiti jeho proveditelnost jak s hlediska veřejných zájmů, tak i s hlediska zájmů subjektů projektem dotčených, kteří musí proto býti také podle předpisu § 18 č. 4 zákona k řízení pozváni. Jestliže všeužitečný podnik elektrický žádá o zřízení užívacího práva pro své projektované dílo, které nelze bez zřízení užívacího práva uskutečniti, pak ovšem nemůže býti ani projekt díla schválen, jestliže požadované užívací právo nemůže býti zřízeno. Nezbyvá tudíž příslušnému úřadu v takovém případě nic jiného, nežli aby žádost za schválení díla zamítl. Obrana účastníka řízení, že požadované užívací právo je nepřipustné, nemůže býti pokládána za námitku z důvodu soukromoprávního, jak má tyto námitky na mysli nař. č. 612/1920 Sb. v § 10 odst. 1 lit. e), neboť zmíněná obrana míří proti použití právní výhody, o níž rozhodovati náleží příslušnému schvalovacímu úřadu. Jestliže tedy v daném případě úřad na místo — jak byl oprávněn —, aby žádost o schválení díla, jež bez žádaného užívacího práva není proveditelná, zamítl, schválení neodepřel, ale vázal je na podmínku, že st-lka jiným způsobem nežli zřízením užívacího práva postará se o proveditelnost díla, pak ji nemohl v jejích subjektivních právech poškoditi, neboť poskytl jí více, nežli nař. za daného stavu měla nárok. Nebylo-li však výrokem nižšího správního úřadu do práv st-lčiných zasaženo, pak nemohlo se tak státi ani tím, že příslušná námitka st-lčina odvolání byla bez odůvodnění nař. rozhodnutím zamítnuta.

Č. 12.260.

Ř í z e n í s p r á v n í: I. Předpisy vlád. nařízení č. 8/1928 Sb. platí i pro řízení před okr. výbory a zastupitelstvy. — II. Odmítnouti odvolání z usnesení okr. výboru pro nepřipustnost je příslušný okr. výbor.

(Nález z 15. ledna 1936 č. 10.101/36.)

Prejudikatura: Boh. A 10.595/33.

Věc: Firma »Štarkovská rafineria liehu, úč. spol.« v Lipt. Sv. Mikuláši proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 10. listopadu 1932 o schválení hospodářského usnesení obec. zastupitelstva.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Obec Lipt. Sv. Mikuláš odbírala od stěžující si společnosti elektrický proud na základě smlouvy z 11. srpna 1904.

Dne 30. prosince 1929 usneslo se městské zastupitelstvo jmenované obce na vypovězení této smlouvy dnem 1. ledna 1931 s tím, že toto usnesení má být provedeno bez ohledu na případně podané odvolání. Odvolání, jež z výměru toho st-lka skutečně také podala, bylo v postupu instančním rozhodnutím zem. úřadu v Bratislavě z 22. listopadu 1930 zamítnuto jako bezdůvodné.

Mezitím, a to dne 16. července 1930, usneslo se městské zastupitelstvo, že bude napříště elektrický proud odbírat od Spojených elektráren severozápadního Slovenska, akc. společnosti v Žilině, na základě smlouvy se společností touto sjednané. Také z tohoto usnesení se odvolalo několik poplatníků a voličů jmenované obce, mezi nimi též stěžující si společnost, leč i toto jejich odvolání bylo v cestě instanční, posléze rozhodnutím zem. úřadu v Bratislavě z 10. dubna 1931 zamítnuto. Také stížnost, kterou do tohoto rozhodnutí podala dnešní st-lka, byla nálezem tohoto soudu z 28. června 1934 č. 5047 zamítnuta pro bezdůvodnost.

Konečně usneslo se městské zastupitelstvo ještě ve schůzi z 20. února 1931 na tom, aby ujednání ze 16. července 1930 bylo provedeno dnem 1. ledna 1931 jen v obvodu starého Lipt. Sv. Mikuláše, kdežto v obvodu býv. obce Vrbice aby smlouva ta byla provedena teprve tehdy, až to bude právně možné. Z usnesení tohoto odvolání podáno nebylo.

Všechna tato tři usnesení byla po pravoplatnosti předložena okr. výboru v Lipt. Sv. Mikuláši, jenž je ve schůzi z 13. června 1931 schválil a potvrdil.

Odvolání, jež dnešní st-lka podala proti tomuto schvalovacímu výměru okr. výboru, bylo výměrem ze 7. července 1932, jenž nese záhlaví »Okresní úřad v Lipt. Sv. Mikuláši« a je podepsán okr. náčelníkem, odmítnuto ve smyslu § 90 zák. č. 125/27 Sb. a na základě §§ 76—78 vlád. nař. č. 8/28 Sb. jako nepřipustné v podstatě z toho důvodu, že akt dohlédacího úřadu, kterým tento schvaluje usnesení obec. zastupitelstva hospodářského rázu, týká se jen poměru mezi obcí a dohlédacím úřadem, že však poplatníkům, voličům a interesentům legitimace k napadání tohoto schvalovacího aktu nepřísluší.

Další odvolání st-lčino bylo nař. rozhodnutím zamítnuto pro bezdůvodnost.

Jednaje o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí vycházel soud z těchto úvah:

Jádro sporu tvoří otázka, byli-li okr. úřad, po případě okr. náčelník příslušni k tomu, aby odmítli jako nepřipustné odvolání dnešní st-lky z usnesení okr. výboru, jímž byla v cestě dozoru schválena shora naznačená usnesení obec. zastupitelstva hospodářského rázu.

Pokud stížnost namítá, že otázku tuto nelze řešiti podle předpisů správního řádu (vlád. nař. č. 8/28 Sb.), ježto nařízení toto upravuje pouze řízení ve věcech náležejících do působnosti politických úřadů, nelze jí dáti za pravdu. Nss vyslovil již ve svém nálezu Boh. A 10.458/33 právní názor, že pod pojem okr. úřadu ve smyslu § 4 org. zák. č. 125/27 Sb. spadá také okr. zastupitelstvo (výbor), a že oba tyto orgány tvoří pouhou organizační součást okr. úřadu. Při názoru tom setrval tento soud i v daném případě a odkazuje podle § 44 jedn. řádu na podrobné odůvodnění cit. nálezu. V důsledku tohoto právního názoru nelze však ani pojem politických úřadů, jak je ho použito v čl. 10 cit. org. zák. a ve vlád. nař. č. 8/28 Sb., pojímati v rozsahu jiném a dlužno tedy uznati, že předpisy nařízení posléze uvedeného mají platnost i pro řízení před okr. výbory a zastupitelstvy.

Naproti tomu je dáti stížnosti za pravdu, že k odmítnutí odvolání z usnesení okr. výboru pro nepřipustnost ve smyslu § 78 odst. 1 cit. správního řádu je příslušným okr. výbor a nikoli okr. náčelník, a ovšem také ne okr. úřad. Také tento právní názor vyslovil tento soud již ve svých nálezech Boh. A 10.595/33 a 11.664/35, na jejichž odůvodnění se rovněž odkazuje.

Je proto nař. rozhodnutí, jímž byla námitka nepřislušnosti okr. úřadu, resp. okr. náčelníka zamítnuta, založeno na mylném právním názoru a slušelo je proto zrušiti pro nezákonnost.

Č. 12.261.

Zaměstnanci veřejní. — Část všeobecná: * Ustanovení § 9 odst. 1 zák. č. 287/1924 Sb. o nároku na doplatky při nesprávném vyměření neb likvidaci odpočivných neb zaopatřovacích požitků pozbylo vzhledem k ustanovení § 8 odst. 2 a 3 a § 10 zákona č. 70/1930 Sb. ve spojení s §em 151 odst. 6 plat. zákona č. 103/1926 Sb. platnosti ve příčině nároku na doplatky požitků těch státních zaměstnanců na odpočinku, na něž se posléz uvedený zákon vztahuje.

(Nález ze 16. ledna 1936 č. 19.984/35.)

V ě c: Krištof K. v Chebu (adv. Dr. Leopold Diamant z Prahy) proti rozh. mín. spravedlnosti z 31. prosince 1932 o úpravě odpočivných požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání, jež st-l, rada zemského soudu v. v., podal z výměru presidia vrchního soudu v Praze z 9. června 1932 o opravě pensijních požitků, z těchto důvodů: »Ze správních spisů bylo zjištěno, že presidium vrchního soudu výměrem z 31. března 1925 vyměřilo odvolateli podle zákona z 22. prosince 1924 č. 287 Sb. od 1. ledna 1925 odpočivné požitky částkou ročních 10.752 Kč 96 h, t. j. 73.6% pensijní základny 14.610 Kč. Výměr byl doručen dne 28. dubna 1925.

Výměrem ze 17. prosince 1929 započetlo mu presidium do pensijní základny soudcovský přírůstek ve výši 6.390 Kč a vyměřilo mu podle